

2024. április 17., szerda

Jn 6,35-40

„Nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött.”

Jézus lényegileg egy volt az Atyával. Egész földi küldetése abban állt, hogy visszavezesse az emberiséget az Atyához. Mert a bűnbeeséssel az ember elidegenedett Istentől. Lehetett ebben büntetés, valami eltasztás az Isten részéről, de arról alig tudunk valamit, hogy mi a különbség a paradicsomi állapot és a tényleges földi életünk között. Tény, hogy az egész emberiség, az összes vallás, még a választott nép is Úrként, Királyként, revansot vevő távoli és hatalmas Istenként fogta föl a Teremtőt. De az Atya szándéka az volt, hogy helyreállítsa az emberekhez fűződő viszonyát. Ehhez küldte a fiát, hogy valóságos emberként mutassa meg, hogy a Teremtő gondviselő is, sőt egyenesen irgalmas Isten, olyan, mint egy édesapa. Mennyei Atyja mindannyiunknak, hisz önmagában is teljes lenne anélkül, hogy emberek millióit hívja életbe. Jézus létazonosságában ismeri Atyját, róla vall nekünk minden tetteiben, az ő akaratát teszi köztünk. Ahogy ő kapcsolódik Atyjához, ezt a szeretetet közvetíti felénk is, hogy fölismerjük életünk igazi értelmét: hogy másokért éljünk. Ki milyen fokban tudja megvalósítani a kapott mintát: csak a szűk családját szeretni, vagy azokat, akik viszontszeretik, vagy táguló körökben másokért, emberi közösségekért tud élni, önzetlenül, viszontszeretet és elismerés híján is. Nem a saját, hanem a Mennyei Atya akaratát teljesíteni, Jézus segítőtársa lenni.

Akarok-e azonosulni Jézussal abban, hogy az Atya akaratát teljesítsük? Igyekszem-e megismerni, hogyan gondolkodott, tett? Akarom-e követni, vagy fölmentem magam, hisz kevés vagyok én ehhez?

Akarok a segítőtársa lenni abban, hogy a szerető Atyáról tegyek tanúságot?

Segíts, Jézusom, hogy tudjak vallani a Mennyei Atya szeretetéről és igyekezzek másokkal is megismertetni a lelki értékeket.

Benyhe Zsuzsi, Budapest